

VRHOVNI SUD
REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 14 0 U 001077 12 Uvp
Banja Luka, 06.02.2013. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Zlatka Kulenovića, kao predsjednika vijeća, te Smiljane Mrše i Edine Čupeljić kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Mire Mačkić, u upravnom sporu po tužbi V.J. iz K. kojeg zastupa punomoćnik Z.J., advokat iz P., Ul. ... (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj 1077198587 od 25.10.2010. godine, tuženog Fonda za ... RS, Odjeljenja za ... u drugom stepenu u B.L., u predmetu ostvarivanja prava na srazmjerni dio penzije, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Istočnom Sarajevu broj 14 0 U 001077 11 U od 17.01.2012. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 06.02.2013. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev se odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

Pobijanom presudom odbijena je tužba protiv rješenja tuženog označenog u uvodnom dijelu ove presude kojim je odbijena žalba tužioca izjavljena protiv rješenja Filijale tuženog u I.S. broj 1077198587 od 22.07.2010. godine. Navedenim prvostepenim rješenjem odbijen je zahtjev tužioca za ostvarivanje prava na srazmjerni dio starosne penzije, uz obrazloženje da ne ispunjava uslove za starosnu penziju jer da je na dan podnošenja zahtjeva imao navršenih 58 godina života i 33 godine, 8 mjeseci i 7 dana staža osiguranja, s tim da mu poseban staž u dvostrukom trajanju ostvaren u Federaciji BiH u periodu od 08.04.1992. do 22.12.1995. godine nije uračunat u penzijski staž s obzirom da je to u suprotnosti sa odredbom člana 75. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju – prečišćen tekst ("Sl. glasnik RS" broj 106/05, 20/07, 33/08 i 1/09 u daljem tekstu: Zakon).

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev), tužilac osporava njenu zakonitost zbog povrede Zakona. Navodi da je stav suda izražen u pobijanoj presudi u suprotnosti sa pravnim stavom istog suda izraženom u presudi broj 14 0 U 000524 10 U od 30.03.2010. godine, pa da su pogrešno primijenjene odredbe člana 6. i 7. Sporazuma o međusobnim pravima i obavezama u sprovođenju penzijskog i invalidskog osiguranja („Sl. glasnik RS“ broj 15/00 u dalje tekstu: Sporazum), jer da je primjena tog sporazuma obavezna za tuženi organ.

Tuženi je i predložio da se zahtjev odbije, jer da osporenim aktom nisu povrijeđene odredbe Zakona niti pravila postupka po zahtjevu tužioca za ostvarivanje prava na srazmjerni dio penzije.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni glasnik RS" broj 109/05 i 63/11 u daljem tekstu: ZUS), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Kako iz podataka u spisima predmeta proizlazi, a što tužilac ne osporava, da je na dan podnošenja zahtjeva za ostvarivanje prava na srazmjerni dio penzije imao navršenih 58 godina života i 41 godinu 1 mjesec i 5 dana penzijskog staža, od kojeg 33 godine staža osiguranja ostvarenog u RS i FBiH, odnosno u bivšoj BiH, i poseban staž u dvostrukom trajanju ostvaren u FBiH u periodu od 08.04.1992. do 22.12.1995. godine što u dvostrukom trajanju iznosi 7 godina, 4 mjeseca i 28 dana.

Prema odredbi člana 75. stav 4. Zakona osiguranik, kojem je utvrđen poseban staž u dvostrukom u smislu člana 42. Zakona, ostvariće pravo na starosnu penziju kad navršši 40 godina penzijskog staža bez obzira na godine života.

Odredbama člana 6. i 7. Sporazuma, penzijski staž navršen do 30. aprila 1992. godine kod bivšeg F., kao i staž osiguranja navršen poslije 30. aprila 1992. godine kod jednog nosioca osiguranja, nosilac osiguranja kod kojeg je penzijski staž navršen poslije 30. aprila 1992. godine uzima u obzir za ispunjenje uslova za priznavanje prava i za određivanje visine penzije. U slučaju kad je osiguranik poslije 30. aprila 1992. godine penzijski staž navršio kod više nosilaca osiguranja, svaki nosilac osiguranja kod kojeg je penzijski staž navršen poslije 30. aprila 1992. godine određuje penziju po propisima koje primjenjuje, uz primjenu člana 5. i 6. ovog Sporazuma, a nakon toga određuje dio penzije koji pada na njegov teret.

Iz navedenih odredaba proizlazi da je tuženi organ pravilno odbio zahtjev tužioca za srazmjerni dio penzije jer po propisima koje primjenjuje (odredbe člana 75. stav 1. i 4. u vezi sa članom 42. Zakona), tužilac nije ostvario uslove za starosnu penziju, s obzirom da se poseban staž ostvaren u FBiH ne može uračunati u penzijski staž prema propisima koje primjenjuje RS, odnosno naprijed navedenim odredbama Zakona, u vezi sa odredbama člana 6. i 7. Sporazuma. Otuda stav tuženog organa u osporenom aktu koji je kao pravilan prihvatio sud u pobijanoj presudi nije u suprotnosti sa odredbama člana 5. i 6. Sporazuma, s obzirom da je povodom zahtjeva tužioca za ostvarivanje prava na srazmjerni dio penzije odlučeno na osnovu propisa koje primjenjuje RS i to odredbe člana 75. stav 4. Zakona, a prema kojem se poseban staž koji nije ostvaren u smislu odredbe člana 42. Zakona ne može računati u penzijski staž. Drugačiji pravni stav istog suda izražen u presudi od 30.03.2010. godine u istoj činjeničnoj i pravnoj situaciji, ne može stoga uticati na drugačije rješenje ove upravne stvari jer bi to bilo u suprotnosti sa sadržajem odredaba člana 5. i 6. Sporazuma koji upućuju na primjenu propisa koji se primjenjuju u RS.

Iz iznijetih razloga, po ocjeni ovog suda, u pobijanoj presudi nisu ostvareni razlozi predviđeni odredbama člana 35. stav. 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca za njeno vanredno preispitivanje odbija kao neosnovan na osnovu odredaba člana 40. stav 1. i 2. tog zakona, jer nisu ostvareni uslovi predviđeni odredbama člana 10. ZUS za poništenje osporenog akta.

Zapisničar
Mira Mačkić

Predsjednik vijeća
Zlatko Kulenović

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podraščić